

LASTEN OSASTO

MONESSEN, PA.

Joulu on pian tulossa ja meille lapsilla on paljon hommaa, kun harjoitteleminen ohjelmaa ja näytöskappaleita nimeltä "Sankari". Tämä kappale on kolmessa näytöksessä, tapahtunut Suomessa Lahden kauppalan ympäristöllä luokkasodan aikana. Kappale kaipaisi kykeneviä poikia, kuten Väinö, pieni sankari ja monta muuta, joihin olemme pakkoitettut laittamaan tyttöjä poikien tilalle. Huolimatta näisistä muutoksista tulee kappale onnistumaan hyvin.

Pienet lapset tulevat myöskin esittämään ohjelmansa kykynsä mukaan. Me toivomme, että kaikkien lasten vanhemmat etupäässä tulisivat kuuntelemaan pikkua esittäjiä. Täyttäkää haali ääriään myöten. Ihanneliton puolesta:

Esther Wilman.

CHISHOLM, MINN.

Hajoo kaikki pienet ja suuret Toverittaren lukijat. Minulla on ollut pitkä syksy. Olen ollut sairaana jo kohta kahdeksan viikkoa. Ensin sairastuin hermoneurastuksiin ja sen jälkeen sain sydänvuodon. Nyt minä en juuri enään ole kipeä, mutta lääkäri on määrännyt minun olemaan sängyssä kunnes sydämeni parantuu. Pikkua ystävä, eikä tekni ajattele että kahdeksan viikkoa on pitkä aika olla pois koulusta. Minä olen lukeut lasten kirjoituksia lasten osastosta ja tykkään myös itse siihen kirjoittaja. Sitten kuin paranen, niin koetan kirjoittaa vastauksia Helmi-täidin kysymyksiin. Toveruudella:

Nancy Mattila.

Jänikseni

Kun olen pieni tyttö, niin veljelläni oli muutamia jäniksiä. Ne olivat mielestäni vallan hauskoja. Halusin saada niitä itsellenikin ja niin pyysin äidiltäni rahaa, ostakseni niitä muutamia. Sain rahaa. Olin iloinen, kun pääsin noutamaan niitä. Kun palasin kotiin, oli veljeni laittanut kuntoon sopivan olinpaikan, johon laskin jänikseni. Ne näyttivät pitävän kodistaan hyvin. Päivästä päivään syötin niitä ja työskentelin niiden tarhassa. Ottamalla esiin alas ja asetamalla toisen tilalle. Päivät kuluivat yksi kerrallaan, kunnes unhoitin ne, enkä perustanut niistä. Vähän ajan kuluksin en muistanut syöttää niitä päiväkausiksi. Joku heitti minulle silloin tällöin vähän syötävää.

Eräänä aamuna äitini sanot jotakin jäniksen syöttämisestä, johon veljeni vastasi, että ne olivat kuolleet. En voinut uskoa häntä ja niin menin kyyneleet silmissä katsomaan niitä. Kutsuin jäniksiä luokseni, mutta ne eivät tulleet ulos. Menin lähemmäksi ja todellakin löysin ne kuolleina, makaamassa. Laskeusin polvilleni ja kääntelin niitä ympäri ja aattelin, että kuinka nyt voin näyttää kasvoni äidilleni. Kävelin hiljaa huoneen luo ja istuin ainakin puoli tuntia. Toiset silloin tulivat aamiaiselta ja äitini tuli myös. Kun hän näki minun nyyhkyvän, niin hän heti arvasi mitä oli tapahtunut. Äitini sanot, että hän antaa tällä kertaa anteeksi, kun se koski minun niin syvästi. Vaan hän lisäsi, että pidä mielessäsi, että ei saa enää jäniksiä, jos et täysin velvollisuuttasi. Jänin ajatuksini.

Siitä päivästä alkaen olen myös aja-

tellut, miksi tuhansittain kuolee ihmisillä nälkään, vaikka varastohuoneet ovat täynnä ruokaa?

Ajattelin samalla, että kun kasvan isoksi, niin autan niitä, jotka koettavat tehdä tämän maailman sellaiseksi, että ei kenenkään tarvitse kuolla nälkään silloin kun varastohuoneet ovat täynnä ruokaa ja muita tarvetavaroita.

Alno V. Bell.
Ikä 10 vuotta.

Köyhän lapsi

Nyt lumi hiutehet, ilmassa lentävät, ne valko vaipallaan, maan pinnan peittävät

Nyt lysti lapsosten ois' käydä kelkkasille, mutt' köyhän lapsien on vilu poloissen.

Kuin rikkaan lapset tuolla mäen tuolla puolla, kelkkasille kävi sen köyhän lapsi näki.

Se mieleen apuutta ja rintaan tuskan tuottaa. Oi, miksi takki yllä on repaleinen mulla?

Kelkkasille tuonne, ois' myöskin mieli mulla, mutt' köyhän lapsosen ei lupa sinne tulla.

Mä joukkoon lapsosten käyn toisten köyhien, ja heille kertollen mitä tästä aattelen.—

Nyt silmä kirkastuupi veet niistä kuivahtaapi, jo rohkeammin astuu vaikk' jalka pieni kastuu.

R—a.

PETTYMYKSIÄ

Kirj. Lilja.

Vasaran perheeseen kuuluu neljä henkeä. Isä-ukko on tuossa neljänkymmenen ikäinen, vielä riiska ja työteliäs mies. Äiti on myöskin siinä iässä, mutta näyttää hieman nuoremalta. Hän on hyvin lempeän ja herttaisen näköinen nainen. Äiti ja Lauri ovat Vasaran lapsia. He ovat aivan toistensa vastakohdat. Äiti on tumma ja tulisen näköinen, mutta Lauri on vaaleakihara, naurava ja aina lempeä luonteeltaan.

Eräänä aamuna ennen joulua, oli isä jo niin voimissa, että päätti mennä työpaikalleen. Hän jo uskoit voinansa tarttua kovaankin työhön kiinni, voimat olivat jo täysin palanneet.

Murhemielin saapui hän kotiin, kun työpalkalla ei häntä enää otettu töihin. Toinen oli vienyt hänen palkkansa. Sitäpaitsi oli huhuja, että koko työpalkka pian suljetaan. Toivon rikkain mielin sentään ajatteli Vasara, että hän kyllä saa muualta työpalkan, kun hän on taitava ammattilainen. Työhön pitää päästä pian, sillä joulua on aivan ovella, eikä ollut enää luottoa, kun ei ollut työssä pitkään aikaan.

Isä kävi töitä hakemassa joka päivä, mutta ei saanut mistään. Joka paikassa sanottiin miehiä vain vähennettävän, mutta ei lisää luvattu ottaa. Palkkoja myös alettiin alentamaan kaikkialla.

Tuli joulua. Äiti ja Lauri innokka-

seenkin hyvin toimeen. Saatilupa joka summa säästöönkin vastaisen varalle. Äiti oli iloinen ja hyväntuulinen. Koskaan ei hänellä eläissään ollut niin hauskaa. Hän puhui lapsilleen, mitä kaikkea hän heille tulevaisuudessa laittaakaan, kunhan he nyt vielä vähän vaurastuvat taloudellisesti. Isä puheli oman pienen auton ostosta, kunhan huoneet on ensin parempaan kuntoon saatu, niin sitten...

Joulua odottavat lapset hartaana, isä ja äiti aina puhuvat, että jos Äiti ja Lauri olkivat hyvin koulussa menestyvät, niin sitten saavat he oikein sjevät joululahjat. Lapset ahertivat kovin läksyjensä kanssa. Kukaan ei osannut paremmin vastata kuin he, joululahjan he varmaankin saavat...

Joulu tuli ja lahjoja saivat Äiti ja Lauri enemmän kuin voivat odottaa.

Ilona elettiin taas monta kuukautta. Mutta sitten sattui onnettomuus. Isä loukkaantui tehtaassa, josta ei kuolettavasti, mutta kuitenkin täytyi hänen sairastaa useampia kuukausia. Äidin pienet säästöt nyt kuluvat kokonaan isän sairastamisen aikana. Isä ei ollut kovinkaan huolissaan vielä. Kunhan hän vain pääsee terveeksi, niin kyllä sitten taas uudelleen saadaan varoja kokoon ja toiveet toteutuvat. Olihan nyt vielä hyvä aika.

Joulu jo lähenteli, eikä isä vielä kään voinut mennä työhön. Äiti suretti kovin, kun täytyi jo ottaa ruokaa velaksi. Vaatteita piti myös saada vaikka millä keinolla. Repaleissa ei hän antanut lasten mennä kouluun.

Kaikkialla puhuttiin joulun saapumisesta. Äiti ja Lauri iloitsivat siitä suuresti ja odottivat taas kauniita lahjoja. Äiti jo puheli, että tänä vuonna voi joulukokko olla kitsaampi, ettei lasten pidi suuria toivoa. Lasten teki kovin mieli suksia. Kukaan ikkunolla he niitä aina koulusta tullessaan ihailivat. Voi, kuinka oitisikaan niillä hauska hiihdellä... Äiti koetti kaikin tavoin säästää, ettei velka tulisi kovin suureksi ja että saisi jotenkin lapsilleen joululahjat. Isäkin pian parane ja pääsee työhön, silloin taas olisi elämä hieman vähemmän.

Eräänä aamuna ennen joulua, oli isä jo niin voimissa, että päätti mennä työpaikalleen. Hän jo uskoit voinansa tarttua kovaankin työhön kiinni, voimat olivat jo täysin palanneet.

Murhemielin saapui hän kotiin, kun työpalkalla ei häntä enää otettu töihin. Toinen oli vienyt hänen palkkansa. Sitäpaitsi oli huhuja, että koko työpalkka pian suljetaan. Toivon rikkain mielin sentään ajatteli Vasara, että hän kyllä saa muualta työpalkan, kun hän on taitava ammattilainen. Työhön pitää päästä pian, sillä joulua on aivan ovella, eikä ollut enää luottoa, kun ei ollut työssä pitkään aikaan.

Isä kävi töitä hakemassa joka päivä, mutta ei saanut mistään. Joka paikassa sanottiin miehiä vain vähennettävän, mutta ei lisää luvattu ottaa. Palkkoja myös alettiin alentamaan kaikkialla.

Tuli joulua. Äiti ja Lauri innokka-

na odottivat. Isä puhui lapsilleen vakavana:

— Tällaista on työläisten elämä, jos vähänkin tulee kotiin sairautta, on puute heti ovella odottamassa. Ei ole joulun silloin lapsilla, kun isä ei saa tehdä työtä ja hiessä päin häärää rikkaan orjana. Nyt on melkein kaikki tehtaat suljettu ja tuhansia miehiä on joutilaina. Emme ole ainoat, jotka puutetta saamme kärsiä, niitä on nyt paljon! Tähän asti olen minäkin ajatellut liian yksilöllisesti ja luottanut omiin voimiini ja äidin säästämisältooni. Nyt huomaan, että mikään ei auta, kun kapitalismin tahto kodin särköä. Lapset! Meidän on kaikkien liityttävä niiden ihmisten joukkoon, jotka taistelevat tämän yhteiskuntajärjestelmän muuttamiseksi sellaiseksi, että kaikilla olisi työtä ja kaikki saisivat työnsä tulokset nauttia. Tämä koettelemus on opettanut meille, että jotain on väärin. Köyhällisten vapauden puolesta meidän täytyy taistella! Tämä joulua pyhittäkäämme sille suurelle ajalle.

Lapset hartaana kuuntelivat isää. Eivätkä he vielä kaikesta tästä paljon ymmärtäneet. Aavistivat vain, että kaikki ei ole niinkuin pitäisi olla. Mutta sen he ymmärsivät, että heitä odotti vielä suurempi onnettomuus, kun joululahjojen menettäminen, näillä oli tulossa ellei apua saada.

Isä lupasi heille kaiken tarkkaan kertoa ja myös opettaa tuntemaan sitä aatetta, jota sosialismiksi sanotaan.

TIEDON SOIHDELLE — SEN KANTAJILLE

Ah, tiedon soihdu ihana, valaise maailmaa!
Äläkä koskaan himmennä sun suurta valoa.
Säteesi heitä kurjimpaankin työläishökeliin ja laajan työläisjoukon sortuviin sydämiin.

Herätä heidät näkemään maailman ihanuus, myöskin sä näytä heille herrojen kavaluus. Nykyisin oloihin kasvata heissä tyytymättömyys, ja kansas heistä karkoita synekä tietämättömyys.

Sä nuorten joukkoon heitä valtava valosi ja siihen joukkoon kyivä sun suuret tietosi. Kaikki työläisjoukot kokoa sun ympärillesi, vaan kansa luotas karkoita työläisten petturit.

Heitä sitten taiston kipinä rintoihin kytemään, että tulisi heissä halu kaataa järjestelmää tää. Pois heittää herrat riistäjät lakeja säättämistä, pois kapitalistit nauttimasta työläisten riistännästä.

Kun riistäjät oisi poistettu pois vallastansa.

Silloin voisi nauttia työläiset onnestansa. Siis sinne tiedon soihdu saattakaa kiireesti, missä orjat, työläisjoukot likeen alla nauttavi.

H. W.